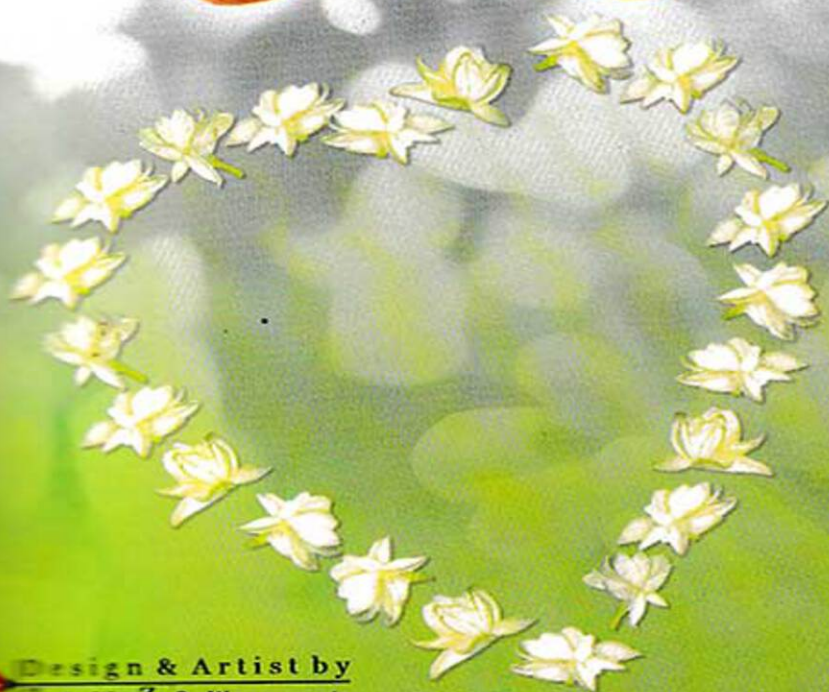

ရွှေကား

မြေကွက်

မ မှန်း ရဲ့ အာ င် ချစ် ဘဲ နဲ့

(၁)

‘တောက်... လောကကြီးမှာ ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် နေစရာ ရှားပါးနေရတာလဲ’

‘ဂလုံ’

လမ်းလျှောက်ရင်းက ရှေ့မှာ ကန့်လန့်လှဲနေသော နို့ဆီပူးခွံကို မ ကျေမနပ်နှင့် ပိတ်ကန်ပစ်လိုက်ရာ...

‘ဂိန်... ဂိန်’

မရည်ရွယ်ဘဲနှင့် လမ်းဘေးမြက်ခင်းပြင်မှာ အိပ်နေသော ခွေးပိန်မ ပေါ်ကျသွားသဖြင့် အလန့်တကြားနှင့် အော်ဟစ်ကာ ပြေးထွက်သွား လေပြီ။

‘နောက်ဆုံးတော့ မင်း တရားခံဖြစ်သွားပြီပေါ့ကွာ’

ခွေးပိန်မ၏ လန့်သွားသောအမူအရာနှင့် နာကျင်စွာအော်ဟစ် ပြေး ထွက်သွားသော အမူအရာကို ကြည့်ကာ သဘောကျစွာပြုံးလိုက်မိသည်

။

သူ၏ မကျေနပ်စိတ် ဒေါသစိတ် မခံချင်စိတ်များကို ခွေးပိန်မကယူ ၍ ပြေးသွားလေပြီမို့ အမွှာညီအစ်ကို အိမ်ရှေ့ရောက်သောအခါ သူ မျက်နှာတွင် ရှိသော တင်းမာမှုများ အလိုလိုလွင့်ပျောက်သွားလေတော့

သည် ။

ထိုစဉ် ခြံတွင်းရှိ စံပယ်ပန်းရုံရှေ့တွင် ဇကာလေးနှင့် ပန်းထိုင်သီနေသော ဌေးဦးခင်က သူ့အား လှမ်းခေါ်လိုက်သည် ။

‘ညို လာကွာ မဦးကို ပန်းဝိုင်းသီပေးစမ်းပါ၊ ဟိုနှစ်ကောင်က ပန်းခူးပေးပြီး ဘယ်လစ်ထွက်သွားလဲ မသိဘူး’

ခြံတံခါးကို တွန်းဝင်ပြီး ဌေးဦးခင်နားသို့ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည် ။

‘မွေးလိုက်တာ...’

စံပယ်ပန်းရုံနံ့လေးများ ၏ မွှေးပျံ့မှုက သူ့ရင်ကို အေးမြသွားစေသည် ။ ဌေးဦးခင်က ပြုံးစေလေးနှင့် သူ့အား အပ်နှင့် အပ်ချည်ပေးကာ...

‘ရော့... မဦး သီလက်စကိုပဲ သီလိုက်’

‘မသိပါဘူး... ကျွန်တော် အသစ်တစ်ကုံးသီမယ်၊ မဦးနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ပြိုင်မလား’

‘အမယ်... လုပ်ပြီ သိပ်ပြိုင်ချင်တာပဲ၊ ကဲ... နေပါဦး အဲဒါပဲပြီး အောင်သီ၊ မင်းပြိုင်ချင်ရင် မဦး အပ်ချည်ကြိုးတိုင်းပြီး အပ်မြီးထိုးထားမယ်၊ ကဲ... သီထားနှင့်...’

ဌေးဦးခင်က အကြီးဆုံးသမီးမို့ အိမ်၏ စီမံခန့်ခွဲမှုကို လုပ်ရပြီး ငွေကို င်ကာ အိမ်စရိတ်ကို စည်းစနစ်နှင့် သုံးစွဲနေရသော မိန်းကလေးဝီဝီ သူ့ကို ပိုင်နိုင်စွာခိုင်းတတ်သူ ဖြစ်သည် ။

‘မဦးဟာက အများကြီးသီရဦးမှာ ’

‘အမယ်... တစ်ထွာကျော်ကျော်ပဲ လိုတာများ ဈ ကဲ... လုပ်ပါ ဒီမှာ အပ်နှစ်ချောင်းကို နဖာထိုးတာနဲ့ ချည်တိုင်းတာနဲ့ ပြီးသွားပြီပဲ’

ဌေးဦးခင် ပြောသလိုပင် သူ စံပယ်ပန်းများကို မြန်မြန်နှင့် ပြီးအောင် သီပြီးချိန်တွင် ဌေးဦးခင်ကလည်း အစမှာ စံပယ်ပွင့်ချပ်ကလေးများကို ချည်နှောင်ထားပြီး အရှည်တူ ချည်နှစ်ပင်ကို

‘ကြိုက်ရာယူ’ဟု ပြလိုက်၏။

အလွန်ပါးနပ်သော ဌေးဦးခင်သည် သူမ၏ စံပယ်ပန်းများကို မြန်မြန်ကုန်သွားစေရန် အကုံးရှည်ရှည်နှစ်ကုံး လုပ်ထားလိုက်၏။

‘မဦး ကျွန်တော်သီထားတာကို ပန်မှာ လား’

‘အရှည်ကြီးပဲ မင်းတို့ အိမ်က ဘုရားစင်မှာ တင်ဖို့ ယူသွား’

‘မယူပါဘူး မဦးပန်မှ သီပေးမယ်’

‘ကဲ... ပန်မယ် သီတော့...’

‘စပြီနော်...’

နှစ်ယောက်အတူတူ ပန်းများကို ပြိုင်သီကြရင်းနှင့် သူ၏ ရင်ထဲမှ မကျေနပ်စိတ်များ လွင့်စင်သွားလေတော့သည် ။

ပန်း၏ မွေးပျံ့သောရနံ့... ဌေးဦးခင်မျက်နှာပေါ်မှ သနပ်ခါးဖွေးဖွေးလေးများ ၏ မွေးပျံ့သောရနံ့များက သူ့ရင်ကို ငြိမ်းချမ်းသွားစေသည် ။

ဒါကြောင့်လည်း သူ သိတတ်စအချိန်ကတည်းက စပြီး သူငယ်ချင်း အမြှာညီအစ်ကို၏ နေအိမ်မှာ အရိပ်ခိုမိခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။

သူ၏ ကြီးမားသောအိမ်မှာ ပျင်းရိခြောက်သွေ့သမျှကို ဒီအိမ်မှာ လာ၍ ပျော်ရွှင်စိုပြည်စွာ တစ်နေ့လုံးနေပြီးမှ အိပ်ချိန် စားချိန်ရောက်မှ

ပြန်သွားတတ်သည်။ ။

‘ဟေ့ကောင် လူကြီး ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ’

‘အာ... မဦးကို ပန်းဦးပေးရင်တော့ စပါးပုတ်ထဲက စပါးကို ကြွက်ချီ
နေသလိုပဲ၊ မပြီးတော့ဘူး၊ လာကွာ ဒီမှာ ဂိမ်းခွေသစ် ဝယ်ထားတယ်ကွ’

‘မရဘူးနော် လူလေး၊ ပြီးအောင် သိရမယ်’

အမြွှာညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ငြင်းခုန်ရင်း မီးဖိုထဲမှ ထွက်လာစဉ်
သူ့ကို အိမ်ရှေ့မှာ မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်လာကြ
သည်။ ။

‘မဦးက လူကြီးကို ချောလှမ်းဆွဲသေးတယ်’

‘ထားပါ ပြီးမှ သားတို့ ဝိုင်းသိပေးမယ်’

အမြွှာနှစ်ဦးက သူ့အား မရမကခေါ်နေသည် ကို ဌေးဦးခင် မျက်စော
င်းထိုးရင်း

‘မသွားနဲ့ ညို့ ဖေဖေ သူတို့ ကို ရေချိုး ထမင်းစားပြီးမှ ဂိမ်းဆော့ရ
မယ် ပြောထားတာ၊ မင်းကြောင့်ဆိုပြီး အပြောမခံနဲ့’

‘မသွားပါဘူး မဦးပန်းတွေကို ကျွန်တော်က ပြီးအောင် သိပေးမှာ ပါ၊
သွားကြကွာ... ငါ ပြီးရင် လာမယ်’

‘အဲဒီ မဦးကလေ ချွန်တွန်းပဲ’

‘လူကြီးကလဲ မဦးနားမှာ ဖားနေတာ’

အမြွှာနှစ်ဦးဖြစ်သော တင်ကိုလတ်နှင့် တင်ညီလတ်နှစ်ဦးမှာ အိမ်ထဲ
ပြန်မဝင်တော့ဘဲ သူတို့ အတွက် ပြုလုပ်ပေးထားသော ဘတ်စကတ်
ဘော ကွင်းလေးမှာ ဆယ်ပေခန့်သာကျယ်သော ကွက်လပ်ကလေး၌

ဘောလုံးလုရင်းနှင့် ငြင်းခုန်နေကြ၏။

သူကတော့ မဦးကို ကတိပေးထားသည့်အတိုင်း စံပယ်ပန်းများကို မြန်မြန်သီရင်းနှင့် ပြီးသွားသောအခါ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးကြားထဲဝင်၍ ဘောလုံးလုရင်း ကစားနေ၏။

‘မဦးက ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တော့မှ မနိုင်ဘူး သိလား ရော... မဦး ပန်ရမယ်နော်’

‘အင်းပါ...’

ဌေးဦးခင်က သူ့ပန်းများကို ဝိုင်းသိပေးသူအား အစဉ်အမြဲ အလျော့ပေးတတ် အနိုင်ပေးတတ်ပြီး ပန်းသီပြီးလျှင် ပြီးရောဟု ဉာဏ်လေးသုံးကာ ညာခိုင်းတတ်သည် ကို ညိုထွန်းလူ သိသော်လည်း မသိဟန်ဆောင်ကာ သိပေးမြဲ ဖြစ်သည် ။

အမြွှာညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကတော့ ကြာကြာထိုင်သည့်အလုပ်ကို မလုပ်ချင်ကြပေ။

‘လူလေးညိုရောက်နေတယ် မေမေ’

‘အေး အေး... ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ လူလေးလာမှန်းသိလို့ မေမေ ထမင်းပိုချက်ထားပါတယ်ကွယ်’

‘ထုံးစံအတိုင်း မျက်နှာက မှုန်နေတာပဲ၊ သမီးက မသိဟန်ဆောင်ပြီး ပန်းသီခိုင်းလိုက်တယ်၊ အခုတော့ ပြီးသွားပါပြီ’

‘အေးပါကွယ် သနားပါတယ်၊ သမီးမောင်လေးတွေလိုပဲ သဘောထားပါတယ်၊ လောကကြီးမှာ ဒီလိုပဲ သမီး အစစအရာရာ ပြည့်စုံတဲ့ လူရယ်လို့ မရှိဘူး၊ တစ်ခုခု လိုအပ်နေကြတာပါပဲ’

ဌေးဦးခင်က စံပယ်ပန်းများကို ရေဆေးကာ စစ်ထားပြီးနောက် မိခင်နှင့်အတူ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ လိုအပ်သည် များကို ဝိုင်း၍ ချက်ပြုတ် ပေးရင်း...

‘မေမေ ဆွမ်းတော်ကပ်လို့ ရပြီ မဟုတ်လား၊ ပန်းကပ်ရင်း ဘုရားရှိခိုးတော့လေ ကျန်တာ သမီး ဆက်လုပ်လိုက်ပါ့မယ်’

‘အေး... အေး...’

ကျောင်းပိတ်ရက် ရုံးပိတ်ရက်မို့ အေးအေးဆေးဆေးနှင့် အိပ်ကြရာ နေအနည်းငယ်မြင့်မှ ဈေးသွားကြပြီး ချက်ပြုတ်ကြသဖြင့် ဘုရားဆွမ်း တော်ကပ်ရာမှာ လည်း နောက်ကျသွားခဲ့သည် ။

‘ဪ... လူလေးမှ မနက်စာစားပြီးရဲ့ လား မသိဘူး မေမေရယ်... ကောင်ကလေးကို ခေါ်လိုက်ပါဦး၊ သူက ဆာရင် ဆာတယ်ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး ... မေးမှ ပြောတာ၊ တော်ကြာ လေအောင့်နေဦးမယ်’

‘အေး... အေး...’

မိခင်ဒေါ်ရီရီခင်သည် သားသမီးသုံးဦးကို မွေးထားပြီး အိမ်ရှင်မပီသစွာ မိခင်ပီသစွာဖြင့် သားသမီးများ ၏ အလိုကို လိုက်သကဲ့သို့ သားသမီးများ နှင့် ဆက်နွယ်သည့် အပေါင်းအသင်းများကို မငြိုမငြင်နှင့် ကျွေးမွေးခဲ့သည် ။

ဒေါ်ခင်ရီရီက စက်ချုပ်လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ပြီး ခင်ပွန်းဦးတင်လတ်က မူ သစ်စက်လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ကာ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများ ဖြင့် သားသမီးသုံးဦးကို လိုလေသေးမရှိအောင် ထားနိုင်သည် ။

လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ စည်းစနစ်ကြီးသလို သမီးကြီး ဌေးဦးခင်ကလည်း စည်းကမ်းကြီးပြီး မိဘများ ရှာဖွေသမျှကို အရွယ်နှင့် မလို

က်အောင် ထိန်းသိမ်းစုဆောင်းတတ်သည် ။ မောင်ငယ်နှစ်ဦးကိုလည်း ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုကာ မိဘများ မျက်နှာလွှဲရလောက်အောင် ထိန်းနိုင်စွမ်းရှိသည် ။

‘လာ သား... မဦးရေ ထမင်းကြော်ကို နွေးလိုက်ဦး၊ ကြက်ဥတစ်လုံးပါ ကြော်လိုက်ကွယ်၊ မေမေက အချဉ်လုပ်ပေးမယ်၊ လူလေးချွေးတွေ သုတ်လိုက်ဦး’

ဒေါ်ရီရီခင်သည် ညိုထွန်းလူထံ မျက်နှာသုတ်ပဝါအသေးကို ပစ်ပေးလိုက်ပြီး အသင့်နွာပြီးသား ကြက်သွန်ကို မထူမပါးလှီးကာ အချဉ်ရည်နှင့် သုတ်လိုက်ရင်း...

‘သူ့ဗိုက်ထဲက လေအော်သံ တဂွီဂွီကို ကိုလတ်က ကြားလို့ မေမေ့ကို အတင်းလာပြောတယ်၊ ဒါကြောင့် အတင်းဆွဲခေါ်ရတာ’

ကြက်ဥကြော်ထားစဉ် ဌေးဦးခင်၏ လျင်မြန်သောလက်က လူလေးအကြိုက် ကော်ဖီပြင်းပြင်းလေးကို ဖျော်ပြီးသားဖြစ်နေသည် ။

စားအိမ်သောက်အိမ် ဖြစ်သော်လည်း ရှက်တတ်သော ညိုထွန်းလူက မခေါ်ဘဲနှင့် လာမစားတတ်ပေ။

‘ညို လာလေ ကော်ဖီသောက်ရအောင်၊ ပြီးတော့မှ ရေချိုးပြီး ဂိမ်းထိုင်ကစားကြတာပေါ့၊ ဆယ့်တစ်နာရီကျရင် ညို့အကြိုက် ငါးသလောက်ပေါင်းနဲ့ ထမင်းစားကြတာပေါ့’

‘ကဲ... လာပါ ကိုယ်တော်လေးရဲ့ မျက်နှာကို မှုန်လို့ ... ဘာလဲ ဗိုက်နာနေပြန်ပြီလား’

သူ ဘာမျှမပြောပဲ ထမင်းစားပွဲမှာ သာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။

သူ့အိမ်မှာ ဘယ်တော့မှ အဆင်မပြေဘူးဆိုတာကို သူမပြောလည်း

ရိပ်မိပြီး ဖြစ်သည်။ ။

ဒေါ်ရီရီခင်တို့ ဈေးသွားဈေးလာ တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေသူ အချင်းချင်း သတင်းစကားအရ ညိုထွန်းလူမှာ ငါးတန်းနှစ်မှာ မိခင်ဆုံးပြီး လေးငါးလအကြာ၌ ဖခင်က နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်သဖြင့် ညိုထွန်းလူနှင့် မကြာခဏ အဆင်မပြေဖြစ်ကာ ထိုအချိန်မှ စ၍ သူငယ်ချင်း အမြွှာညီအစ်ကိုအိမ်မှာ စားအိမ်သောက်အိမ် ဖြစ် လာလေသည်။ ။

ယခု မိထွေးမှ ကလေးနှစ်ယောက် ရသည့်တိုင်အောင် ညိုထွန်းလူ အိပ်မကပ်တော့ပေ။ ကျယ်ဝန်းသောခြံနှင့် အိမ်ကြီးမှာ သူ့အိမ်သူခြံ မဟုတ်တော့သကဲ့သို့ အိပ်ချိန်သာ ပြန်အိပ်လေ့ရှိသည်။ ။

‘မေမေ ဘုရားသွားရှိခိုးတော့မယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့... ဪ... ဘုရားပန်းပါ ယူသွားပါဦး၊ မေမေ ရေတော့ဆေးပြီးပါပြီ’

အမှတ်တမဲ့ပင် ပန်းစစ်ထားသောဇကာလေးကို ပေးလိုက်သဖြင့် ညိုထွန်းလူက ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

‘လူလေးညို စားလေ... ကော်ဖီပါ သောက်...’

မှုန့်တေတေနှင့် သူ့အားကြည့်နေသဖြင့် ဌေးဦးခင်က အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့်...

‘စားလေ... မင်း ဘာမှ မစားရသေးဘူးမဟုတ်လား၊ ပူပူလေး စားလိုက်’

‘ပန်းရော...’

‘ဪ...’

ထိုအခါမှ ဌေးဦးခင်က သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်ပြီး

‘မဦး ရေချိုးပြီးတာနဲ့ ဘုရားစင်က အချိန်မရွေးစွန့်ပြီး ပန်လို့ ရပါတယ်ကွယ်၊ လူလေး ကုသိုလ်ရတာပေါ့’

‘ကုသိုလ်မရချင်ဘူး မဦးပန်ရအောင် ရည်ရွယ်ပြီး သိတာပဲ’

‘ဪ... လူလေးရယ် မဦးက ဦးဦးဖျားဖျား ဘုရားတင်တာပဲ၊ ခု ရေမှ မချိုးရသေးတာ၊ တော်ကြာ ရေချိုးပြီး ပန်မှာ ၊ ကဲ... စားနော်’

သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ဆာလာသဖြင့် မကျေနပ်သော်လည်း ယူစားလိုက်သည် ။

မဦးက ဘူးသီးလေးများကို လှီးရင်းက...

‘လူလေးတို့ ဒီနှစ် ကိုးတန်းရောက်ပြီနော်၊ စာလိုက်နိုင်လား အမြွှာနှစ်ကောင်က သင်္ချာမလိုက်နိုင်ဘူး၊ ရူပဗေဒလည်း မလိုက်နိုင်ဘူးတဲ့ ၊ လူလေးရောဟင်...’

‘အတူတူပဲ...’

‘ဒါဆိုရင် အိမ်မှာ ဆရာခေါ်မလားလို့ လူလေးပါ လာသင်ပါလား’

ညိုထွန်းလူ ဘာမျှမပြောပေ။ မနက်ကပင် ဖခင်က စာလိုက်နိုင်လားဟု ထူးထူးခြားခြားမေးသည် ကို ခေါင်းခါလိုက်သောအခါ မိထွေးက မဲ့၍ ‘ဘယ်လိုက်နိုင်မှာ လဲ အိမ်မှာ လဲ မနေ၊ စာလဲ မကျက်ဘူး၊ အောင်ဖို့တောင် အနိုင်နိုင်’ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်လာခဲ့သေးသည် ။

‘ဘယ်ဆရာ ခေါ်မှာ လဲ’

‘အင်း... စုံစမ်းရဦးမယ်လေ မင်းတို့ သုံးယောက် အချိန်မရွေး ရက်မ

ရွေးပဲ စာမေးပွဲနီးလာတာနဲ့ စည်းစည်းလုံးလုံး စာကြည့်လို့ ရအောင်ပေါ့...’

‘မဦးတုန်းက ဘယ်လိုအောင်သွားပါလိမ့်’

ညိုထွန်းလူက အမှန်တကယ်ပင် အံ့ဩဟန်ဖြင့် ဌေးဦးခင်ကို မေးလိုက်သည်။ ။

ဌေးဦးခင်က ဒီနှစ်မှာ ဆယ်တန်းကို ဘိုင်အိုဂျင်ထူးတစ်ခုနှင့် အောင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ သူကတော့ ဌေးဦးခင်ကို စာကျက်နေတာ မမြင်ပဲ အိမ်အလုပ်လုပ်နေတာကိုသာ မြင်ခဲ့တာမို့ တအံ့တဩမေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

‘သမီးမိန်းကလေးဟာ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်နားလည်တယ်၊ မိဘကို နားလည်တတ်တယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းတတ်တယ်လေ’

‘ဖွတ် ဘယ်ကလာ... ကျွန်တော်တို့ ဘေးအိမ်က ကောင်မလေးဆိုရင် အဖေအမေကို အမြဲခံအော်နေတာပဲ၊ သူ့ထမီးကို အမေက လျှော်ပေးရတယ်၊ အိမ်အလုပ်လဲ ဘာမှ မလုပ်ဘူး၊ သူ့ကို ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး’

‘မကြိုက်ပါနဲ့ ဦး ဆယ်တန်းအောင်အောင် ဖြေပါဦး’

‘မကြိုက်ပါဘူးဗျာ... သူက ကျွန်တော်တို့ အတန်းထဲကပဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ကျောင်းသွားချင်လို့ အဖော်လိုက်စပ်နေတာ၊ မသွားပါဘူး အဲဒီလို ကောင်မလေးမျိုးနဲ့ များ ...’

ညိုထွန်းလူ၏ အမူအရာနှင့် ပြောပုံဟန်ကို ကြည့်ကာ ဌေးဦးခင် ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။

အမှန်တကယ်ပင် ခပ်တည်တည် မှုန်ကုပ်ကုပ်နှင့် နေသူဖြစ်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ခင်ခင်မင်မင် သိပ်မရှိလှပေ။

သူ ခင်မင်သည် က ဤအိမ်သားများကိုသာ ဖြစ်သည်။ ။

‘မဦးရှာပြီးရင် ပြောပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အဖေကို ပြောကြည့်လိုက်ဦးမယ်’

သူက စားပြီး ကော်ဖီသောက်အပြီးတွင် သူ့ပန်းကန်ကို သူ့ဘာသာ ထဆေးလိုက်၏။ ။ ဌေးဦးခင်ပြီးကြည့်နေလိုက်သည်။ ။ မိမိတို့ တစ်အိမ်လုံးမှာ အိမ်ဖော်မထားဘဲ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ ။ အိမ်သန့်ရှင်းရေးနှင့် မီးပူတိုက်အလုပ်ကိုတော့ သားအမိနှစ်ယောက်က တာဝန်ယူ လုပ်ကိုင်ကြသည်။ ။

ထိုအခါ အိမ်ဖော်လေးငါးဦးနှင့် အိမ်မှာ အခန့်သားနေရသော မင်းသားလေးမှာ ဒီအိမ်၏ စည်းကမ်းကို နားလည်စွာဖြင့် သူ့အတွက် ဝန်မပိုစေရပေ။

‘တကယ်လို့ သာ မင်းနေရာမှာ ငါသာဆိုရင် ငါ သူ့ကို တကယ်ကူညီမှာ ၊ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကို ကူညီပေးမှာ ပဲကွာ’

‘ပေးလိုက်ပေါ့ ညီလတ်ရာ၊ သူ့ကို ငါ ကြည့်မရဘူး’

‘သူက စာတော်တယ်ကွ၊ တို့ ကျောင်းကို ပြောင်းလာတာ အောဒီရဖို့ ရည်မှန်းချက်ကြီးကြီးနဲ့ ပြောင်းလာတာတဲ့ ’

တင်ကိုလတ်နှင့် တင်ညီလတ်က အားတက်သရောပြောနေသလောက် သူက အေးတိအေးစက်နှင့် ပီကေဝါးလျက် တစ်နေရာရာသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

‘သူနာမည်က မီမီမာမင်းတဲ့ ၊ သူ့ကိုယ်သူ မိလို့ ပြောတာလား... မိလို့ ပြောတာလား မသိဘူး၊ အသံက ပျာပျာသလဲနဲ့ စွာစွာထက်ထက်ပဲ’

‘ကြည့်စမ်း... ဟိုမှာ နှင်းဆီခြံကာထားတဲ့ ဝါးတိုင်ပေါ်က ဘဲဥခွံကို ထိအောင်ပစ်နိုင်တဲ့ သူကို ဆရာခေါ်မယ်’

‘အသာလေးပဲ...’

တင်ညီလတ်က ကျောင်းသူတစ်ယောက် အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားစွာပြောနေစဉ် တင်ကိုလတ်က ကောက်ကာငင်ကာ ဂဝံမြေခဲသုံးလုံးကို ရွေးကောက်ကာ စိန်ခေါ်လိုက်သဖြင့် ညိုထွန်းလူက အလန့်တကြား ကြည့်လိုက်၏။

တင်ကိုလတ်က ချိန်ဆနေသည့် ခဲက ကြက်ဥလုံးလောက်ရှိနေတာမို့ ...

‘ဟေ့... ဟေ့... နေဦးလေ... မဦးရဲ့ နှင်းဆီပန်းတွေ ကျိုးကုန်ပါ့မယ်၊ ဟိုမှာ ပန်းဖူးတွေ အများကြီးပဲ’

‘ငါက လက်တည့်ပါတယ်ကွာ၊ မကျိုးစေရပါဘူး’

‘မလုပ်ပါနဲ့ ဗျာ...’

‘လူကြီး မင်းမပိုနဲ့ ကွာ ဖယ်စမ်းပါ၊ ငါ တစ်ချက်တည်း ပစ်မှာ ပါကွာ’

‘အေးပါ တစ်ယောက်တစ်ချက်...’

‘မပစ်နဲ့ ကွာ မင်းတို့ ပစ်ချင်ရင် ငါ တခြားနေရာရှာပေးမယ်၊ မဦးရဲ့ ပန်းလေး ကျိုးသွားပါ့မယ်ကွာ’

‘မင်းကတော့ ပိုပြီကွာ’

‘ခဏလေးပါကွာ၊ တော်ကြာ မဦး စိတ်မကောင်းဖြစ်ပါ့မယ်’

ညိုထွန်းလူက တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့်ပြောပြီး သစ်ပင် ကင်းလွတ်ရာ လမ်းပြောင်ပြောင်နေရာနားမှာ ဝါးတိုင်စိုက်ရန် ကြိုးစား လိုက်၏။

သို့ရာတွင် အမြှာညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်စပစ်ကြပြီး ညိုထွန်းလူ ကျောခိုင်းနေစဉ်မှာ စောစောက ပြောထားသည့် ဘဲဥခွံလေးကို တစ်ယောက်တစ်ချက် ပစ်ကြသည် ။ ဘဲဥခွံကို တော့ မထိကြပဲ ဘယ်သူ့လက်ချက်လည်း တော့ မသိ ဌေးဦးခင်၏ ပန်းဖူးလေးကို ထိကာ အမှန်တကယ် ကျိုးသွားလေပြီ။

‘ဒီပန်းလေးက နောင်နှစ်ရက်ဆိုရင် ပွင့်တော့မှာ ၊ အရောင်က အစိမ်းရောင်လေးမှာ ပန်းရောင်အနားသတ်ကလေးတွေနဲ့ သိပ်လှတာပဲ သိလား’

မနက်ကပင် မီးဖိုပြာများကို လိုက်ဖြန်းပေးရင်းက သူ့ကို မှတ်မှတ်ရရပြောလိုက်သော စကားမို့ သူ့ရင်ထဲ စူးနစ်သွားပြီး ပန်းဖူးကြွေလေးကို တယုတယကောက်ကြည့်ရင်း...

‘မင်းတို့ ကွာ ငါပြောနေရက်က...’

သူ့အသံများ တုန်ရီကာ ပန်းဖူးကြွေလေးကို နှမြောတသသ ငေးကြည့်နေစဉ်

‘ဟင်... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ကိုကို ညီညီ... ဒါ... ဒါ... မင်းတို့ လက်

ချက်လား’

စောစောက ဆူညံသံကြားရပြီး ချက်ချင်းတိတ်ဆိတ်သွားသဖြင့် ဌေးဦးခင် အပြင်ဘက်သို့ထွက်ကြည့်လိုက်ရာ ညိုထွန်းလူ၏ လက်ထဲမှ ပန်းဖူးကြွေလေးကို တွေ့ရ၍ အလန့်တကြား မေးလိုက်၏။

‘ညီလတ်... ညီလတ်...’

‘မဟုတ်ဘူး ကိုလတ်... ကိုလတ်...’

‘သူ... သူ... လူကြီး... လူလေး... မမရဲ့ လူလေး’

‘ဟုတ်တယ်... သူပဲ... လူလေးပဲ’

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး ထွက်ပြေးသွားကြသည် ။

ညိုထွန်းလူက ပန်းဖူးလေးကို ကိုင်ကာ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလျက် ဌေးဦးခင်ကို ကြည့်နေ၏။

‘ဒီကောင်တွေ တော်တော်ဆိုးတာပဲ၊ လူလေး မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ မဦး သိပါတယ်ကွယ်၊ ဒီလောက်လဲ စိတ်မထိခိုက်ပါနဲ့ ’

ဌေးဦးခင်ရင်ထဲမှာ ပွင့်ဦးကြွေသွား၍ ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင်သွားမိသည် ။ သို့ရာတွင် သူ့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး မျက်နှာပျက်နေသော ညိုထွန်းလူအတွက် နှစ်သိမ့်ဟန်ဖြင့် ပခုံးကို ကိုင်ကာ ပန်းဖူးကြွေလေးကို လှမ်းယူလိုက်၏။

‘ပွင့်ချိန်မတန်ပဲ ကြွေချိန်တန်တော့လည်း ကြွေပစေပေါ့ကွယ် ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ...’

ဌေးဦးခင်စကားမဆုံးမီတွင် ဖွင့်ထားသော ခြံတံခါးတွင်းသို့ စက်ဘီးလေးစီးကာ ဝင်လာသော မိန်းကလေးတစ်ဦးကြောင့် ညိုထွန်းလူမှာ မျ

က်မှောင်ကုတ်ပြီး တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲသွား၏။

‘ဒီ မှာ တင်ညီလတ်တို့ တင်ကိုလတ်တို့ အိမ်ပါလား... ဟင်... ညိုထွန်းလူ ဒီရောက်နေတာကိုး’

စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောပဲ လှည့်ထွက်သွားသော ညိုထွန်းလူကြောင့် ဌေးဦးခင်မှာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြီးမှ ကပျာကယာ ပြန်ဖြေလိုက်သည် ။

‘ဟုတ်တယ် ညီမရေ ဝင်လာပါ။ သူတို့ ရှိပါတယ်၊ ညိုရေ ကိုလတ်တို့ကို ခေါ်လေကွယ်’

အစဉ်အမြဲ ဖော်ရွေးနွေးထွေးတတ်သော ဌေးဦးခင်က ဧည့်သည် မိန်းကလေး မကြောင်စေရန် အပြုံးလေးနှင့် ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။

‘လာပါ ညီမလေး ထိုင်ပါ။ တင်ကိုလတ်တို့ သူငယ်ချင်းပဲလား’

ညိုထွန်းလူက အိမ်ထဲဝင်သွား၏။

ဌေးဦးခင်က ခေတ်မီလှပသော မိန်းကလေးကို အိမ်ထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။

‘အိမ်ထဲဝင်လေ ညီမရယ်’

‘မဝင်တော့ပါဘူး မမ၊ မိက အခုမှ ဒီကျောင်းကိုပြောင်းလာတဲ့ ကျောင်းသူအသစ်ပဲ၊ အဲဒါ စာတွေမလိုက်နိုင်လို့ သူတို့ ကို နီးနီးနားနား မေးရအောင် လာတာပါ။ ဟို... လူကြီးကျယ်ကတော့ လုံးဝကို အကူအညီမပေးချင်ဘူး၊ တိုက်ကြီး ခြံကြီးထဲမှာ နေပြီး ကြီးကျယ်နေတယ်လေ’

အမှန်တကယ်ပင် အမြှာညီအစ်ကိုနှစ်ဦးသာ အိမ်ထဲမှ ထွက် လာပြီး ညိုထွန်းလူကတော့ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်မလာသည် မှာ မိမိမာမင်း ပြန်

ထွက်သွားသည် အထိပင်။

‘မဦး မလှဘူးလား...’

‘အင်း... ချောတယ်...’

‘စာလည်း တော်တယ်တဲ့ ၊ သူက ညီကို သဘောကျနေတာ’

‘မဟုတ်ပါဘူး... ကိုကိုပါ’

‘ညီကိုပါ...’

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ငြင်းခုန်နေကြသည် ကို ဌေးဦးခင်က စူးစူး
စိုက်စိုက်ကြည့်ရင်းက...

‘ဟေ့... ဒီအချိန် ဒီအရွယ်မှာ ချောတာလှတာတွေ စိတ်ဝင်စားတာ
တွေကို ဘာမှ ငြင်းခုန်မနေကြနဲ့ နော်၊ မနက်ဖြန် ဂိုက်ခေါ်ထားတယ်၊
စာမေးပွဲတွေ အမှတ်ကျလို့ ကတော့ မုန့်ဖိုးလျော့ပြီသာ မှတ်တော့၊ အမှ
တ်ကောင်းတဲ့ သူကို မုန့်ဖိုး ပိုပေးမယ်’

‘မဦး လူလေးပါ ပါတယ်နော်...’

ညိုထွန်းလူထွက် လာပြီး သူ့ကိုယ်သူ လက်မလေးနှင့် ထိုး၍ မေးလာ
သောအခါ ဌေးဦးခင်က သွားတက်ကလေးများ ပေါ်အောင် ပြုံးရယ်
လိုက်ရင်းက

‘ပါတာပေါ့ကွယ်၊ လူလေးညိုဟာလည်း မဦးရဲ့ မောင်လေး တစ်
ယောက်ပဲကွယ်’

ထိုသို့ ပြောလိုက်သောအခါ စောစောက မှုန်တေတေဖြစ်နေသော
ညိုထွန်းလူ၏ မျက်နှာမှာ ဝင်းဝင်းပပ ဖြစ်သွားတော့သည် ။

မိခင်မရှိသော သူ့အတွက် မဦးတို့ အိမ်အရိပ်ကလေးကိုသာ မှီခိုအား

ထားဖွယ်ရာ မိခင်၏ အိမ်သဖွယ် သဘောထားနေသည် ကို ဌေးဦးခင်တို့ တစ်အိမ်လုံးက နားလည်ခွင့်လွှတ်ထားကြသည်။ ။

‘သူ့ကို ဝိုင်းထဲ မခေါ်ရဘူး၊ ငါ သဘောမတူဘူးကွ’

‘နှစ်မဲ တစ်မဲပဲ ညှိထွန်းလူ၊ မင်း သိပ်မကြီးကျယ်နဲ့ နော်၊ သူတို့ လာရင် ငါတို့ တစ်ယောက်စာပေးရတာ သက်သာတာပေါ့ကွာ’

‘အေးလေ သူက စာတော်တဲ့ သူပဲ’

တင်ကိုလတ်နှင့် တင်ညီလတ်တို့ နှစ်ဦးနှင့် ညှိထွန်းလူက အစဉ်အမြဲ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေသည် မှာ မိမိကိစ္စသာ ဖြစ်သည်။ ။

‘သူတစ်ယောက်စာအတွက်ကို ငါ ပိုထည့်မယ်ကွာ၊ မင်းတို့ က မိန်းကလေးကို ခေါ်ပြီး သူ့ရဲ့ ပဲများ တဲ့ အမှုအရာနဲ့ ချွဲတွဲတွဲအသံကို နားထောင်ပြီး စာရတော့မလားကွ၊ ငါနားမခံသာဘူး၊ အဲဒီကောင်မလေးရဲ့ ဟန်လုပ်တဲ့ အသံချွဲချွဲကို မကြားချင်ဘူး’

‘မင်းကကွာ ကြာရင် ရိုးသွားပြီး နားယဉ်သွားမှာ ပါ’

‘ဟာ... သူ့ညီမဝမ်းကွဲအိမ်မှာ နေပြီး ကျောင်းတတ်နေတာပဲ၊ သူ့ညီမနဲ့ အတူတူတွဲပစေပေါ့ကွာ’

‘အတန်းက မတူဘူးကွ’

‘မတူလည်း စာတူတာပဲ’

အချို့အချပြောနေသော စကားဝိုင်းထဲသို့ ဌေးဦးခင် မဝင်လျှင် မဖြစ်
တော့ပေ။

‘ကဲ... ကဲ... မဦးက ဘက်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး နော်... နားထောင်၊
ညှိပြောတာ မှန်တယ် မင်းတို့ နှစ်ယောက်က မိမိမာဦးကို သိပ်စိတ်ဝင်
စားနေတော့ လက်ခံလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ တကယ်လို့ လက်ခံလိုက်ရင်
မင်းတို့ နှစ်ယောက်က ငယ်နေတာရယ်၊ လူလေးညှိက ကြည့်မရဖြစ်နေ
တာရယ်နဲ့ စာမရဘဲ ဖြစ်နေကြတော့မယ်၊ ဒီတော့ မိန်းကလေးဆိုရင်
လက်မခံဘူး၊ ယောက်ျားလေးပဲ လက်ခံမယ်၊ ဆရာကလည်း သုံး
ယောက်ထက်ပိုရင် သိပ်မကြိုက်ချင်တော့ဘူး မဟုတ်လား၊ ကဲ... တော်
ပြီနော် သဘောပေါက်ကြလား ထပ်အငြင်းမပွားနဲ့ တော့’

ဌေးဦးခင်၏ စကားကြောင့် ညိုထွန်းလူ၏ မျက်နှာမှာ ကျေနပ်သလို
ဖြစ်သော်လည်း တင်ကိုလတ်နှင့် တင်ညီလတ်ကမူ မကျေမနပ်နှင့် ညို
ထွန်းလူကို ခြေဖြင့် လှမ်းကန်၊ လက်သီးနှင့် လှမ်းထိုး၍ မကျေမနပ်ဖြစ်
ကာ ဝိုင်းတွယ်ကြ၏။

‘ဒီတစ်ခါတော့ အမြှာညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ညီညွတ်နေပါလား၊ လာ
နှစ်ယောက်တစ်ယောက် ချမလား’

‘အမယ် ငဝိန်ကများ ... ကိုလတ် မင်းပဲ လဲ့ကွာ၊ ငါ နောက်ဆုတ်ပေး
မယ်’

အနည်းငယ် ခန္ဓာကိုယ်ထွားသော တင်ညီလတ်က ပြုံးစိစိနှင့် ပြော
လိုက်၍ တင်ကိုလတ်က မခံချင်စွာဖြင့် တင်ညီလတ်ကို စွေကြည့်ပြီး...

‘မင်းပဲ ဖဲ့ပါကွာ၊ မင်းမနိုင်မှ ကိုယ်လဲ့မယ်’

‘အမယ်... မင်းနဲ့ လူကြီးနဲ့ က အဆင့်တူပဲလေ၊ ငါက အဆင့်မြင့်’

‘မင်း ကြီးကျယ်မနေနဲ့’

‘ငါ့ကို ပိန်တယ်ဆိုပြီး အထင်မသေးနဲ့ ၊ ငါ့အရိုးက မင်းတို့ ထက် မာတယ်ကွ၊ ဝတာက အလကားပဲ အရိုးမာဖို့ အရေးကြီးတာကွ’

‘ဟာ... ရှုပ်ပါတယ်ကွာ ကဲ... ကဲ...’

တင်ညီလတ်က စိတ်မြန်သူပီပီ နှစ်ယောက်စလုံးကို တစ်ဖက်စီထကန်ကာ ပြောရင်းနှင့် သုံးယောက်သာ ဂုန်းဒိုင်းကြွ၍ နပန်းသတ်ကြသည်။ ။

ဌေးဦးခင်က ဘာမှ မပြောပဲ အသာလှည့်ထွက်လာလိုက်၏။ ဒီလိုပဲ သုံးယောက်စလုံး နပန်းသတ်နေကြမို့ မထူးဆန်းသော်လည်း ကြာလာလျှင် အသားနာ လာပြီး စိတ်ဆိုးကာ ရန်များ တော့မည် ဖြစ်သည်။ ။

ထို့ကြောင့် ရေခဲသေတ္တာဖွင့်ကာ ရေခဲရေနစ်ပုလင်းကို ပုံးသေးထဲ လောင်းထည့်ပြီး သုံးယောက်လုံးပေါ်သို့ ဗွမ်းကနဲနေအောင် ပက်လိုက်တော့သည်။ ။

‘အား... အေးလိုက်တာ မဦးကဗျာ...’

‘အား... မဦး အပျိုကြီးဖြစ်ပါစေ၊ ယောက်ျားမရပါစေနဲ့ ချမ်းလိုက်တာဗျာ...’

‘စိတ်ပုတ် မဦး... ဒါကြောင့် သူ့ကို ဘယ်သူမှ ကြိုက်မယ့်သူ မရှိတာ...’

မောင်နှစ်ဦးက ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်နှင့် အစ်မအား ဝေဖန်လိုက်စဉ် ညိုထွန်းလူကား ကြက်သီးထကာ ချမ်းနေရက်က ကျေနပ်ပြီးပြီး၍ ...

‘အပျိုကြီးဖြစ်လဲ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ မဦးဟာ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ ထာဝရမမကြီးပဲ ဖြစ်ရတော့မှာ ပေါ့’

‘အမယ် လူလေးညို မင်းကပါ ငါ့ကို အပျိုကြီးဖြစ်ပါစေ ကျိန်နေတယ်လား’

‘နို့... မဦးက မဖြစ်ချင်ဘူးလား’

သူတို့ လေးဦးမှာ ရွှင်ပျလျက် ကျေနပ်စွာ စနောက်နေကြရင်း တင်ညီလတ်က ဘာမပြောညာမပြောနှင့် ပြောချလိုက်သော မဆင်မခြင် စကားကြောင့် ဌေးဦးခင်နှင့် ညိုထွန်းလူ မျက်နှာရဲသွား၏။

‘မဦးက အပျိုကြီးမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒီကောင်က မဦးကို ပိုးနေတာ ငယ်ငယ်ကတည်းကပဲ... ကြည့်ပါလား... ပန်းပေးရတာနဲ့ ပန်းသီပေးရတာနဲ့ ’

သို့ရာတွင် တင်ကိုလတ်က ထပ်မံနောက်လိုက်သောအခါမှ ဌေးဦးခင်မှာ သတိဝင်သွားပြီး မောင်ဖြစ်သူ တင်ညီလတ်၏ ခေါင်းကို ထုလိုက်ကာ အရှက်ပြေစကားကို ရောပစ်လိုက်ရတော့သည် ။

‘ကောင်းတာပေါ့ သူစိမ်းယောက်ဖ မဟုတ်ပဲ သူငယ်ချင်းယောက်ဖ ဆိုတော့ အနိုင်ကျင့်လို့ ကောင်းတာပေါ့’

‘ခွေးကောင်တွေ ဘာယောက်ဖမှ တော်မနေနဲ့ ၊ နင်တို့ နိုင်မှာ စိုးလို့ ငါ ဘယ်သူမှ မယူဘူး၊ အားလုံးဟာ ငါ့မောင်တွေချည်းပဲ၊ လူလေးဟာလည်း ငါ့မောင်ပဲ... ဒီကြားထဲမှာ သွေးခွဲမနေနဲ့ ’

‘ဘယ်ကလာ မဦးရယ်၊ သွေးခွဲတာမှ မဟုတ်တာ... သွေးစည်းညီညွတ်တာလို့ ခေါ်တယ်ဗျ...’

‘ကဲ... လာ... လာ... သွေးစည်းစွာနဲ့ ပဲ ရေချိုးကြရအောင်ဗျာ၊ အေး

ပြီဗျ...'

အမြွှာနှစ်ကောင်က ကြောင်အဖေနှင့် ယောင်နနဖြစ်နေသော ညိုထွန်းလူကို အလယ်ကောင်က တွဲခေါ်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ကာ တဝန်းဝန်း တပြန်းပြန်းနှင့် ဗရတ်သုတ်ခအော်ဟစ်ကာ ရေချိုးနေကြသည်။ သူတို့ သုံးဦးက ရေချိုးခန်းထဲမှာ ဝန်းဝန်းကြံနေသလို အပြင်ဘက်က ဌေးဦးခင်၏ ရင်ထဲမှာ လည်း ဝန်းဝန်းကြံနေလျက် ရှိသည်။

မဖြစ်သင့်... ကိုယ်တွေနဲ့ စားအတူ သွားအတူ မောင်လေးတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ရင်မခန့်သင့်ပေ။

မှားယွင်းစွာ ရင်ခန့်မှုကို ဖြေဖျောက်သည့်အနေနှင့် အလုပ်တွေ လျှောက်လုပ်ပစ်လိုက်၏။

ဥပုသ်နေ့မို့ ကျောင်းများ ပိတ်သော်လည်း အလုပ်လုပ်နေသော မိဘနှစ်ပါး၌ တနင်္ဂနွေတစ်နေ့သာ နားရက်ရှိသည်။ အစစအရာရာ ဦးဆောင်ထိန်းချုပ်နေရသော ဌေးဦးခင်မှာ မောင်ငယ်များကြား၌ အစ်မကြီးပီပီတည်ငြိမ်သင့်သည်။

မိဘရင်ခွင်မဲ့၍ အရိပ်လာခိုသော မောင်ငယ်လူလေးအပေါ်မှာလည်း အေးမြသော မောင်နှမအရိပ်ကိုသာ ပေးသင့်သည်။

‘စိတ်ချပါ လူလေးရယ်၊ မင်းရင်ထဲကို ပူလောင်တဲ့ အချစ် မရောက်စေရပါဘူး၊ အေးမြတဲ့ အချစ်နဲ့ ပဲ မဦးတို့ မိသားစုရဲ့ အရိပ်အောက်မှာ အပန်းဖြေနိုင်ပါတယ်ကွယ်၊ မင်းအမေဖြေပြီးလို့ ပျံလိုတဲ့ ဆီကို သွားပါ မချုပ်နှောင်ပါဘူး၊ မဦးရဲ့ အေးမြတဲ့ မေတ္တာဟာ အချုပ်အနှောင် ကင်းတယ်၊ ပူလောင်မှု မရှိစေရပါဘူးကွယ်’

ကောင်ရှုပ်ကလေးသုံးယောက် ဝန်းဝန်းကြံဆော့ပြီးလျှင် ဂိမ်းကစား

မည်။ ပြီးရင် ဗိုက်ဆာကြတော့မည်။

‘ကလင်... ကလင်...’

ရုတ်တရက် ဖုန်းသံမြည်လာသဖြင့် ဂေါ်ဖီလှီးနေရာမှ ကပျာကယာ လက်သုတ်လိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့၏။

သုံးယောက်သား ရေချိုး၍ ကောင်းဆဲပင်... ဆူညံဆဲပင်...

‘ညိုထွန်းလူ အဲဒီမှာ လား မမ’

ရုတ်တရက် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။ ညိုထွန်းလူ မိမိတို့ အိမ်မှာ ရှိနေသည် ကို ညိုထွန်းလူ မိဘများ ပင် မသိပေ။ ဂရုလည်း မစိုက်အားပေ။

‘အခုပြောတာ ဘယ်သူလဲ’

‘မိမိမာမင်း...’

‘ဪ...’

သူ့အား စကားမပြောသော ညိုထွန်းလူကိုမှ အရင်ဦးတည် မေးလိုက်သဖြင့် ဘာဖြေရမှန်း မသိ ဖြစ်သွားသည် ။

‘တင်ညီလတ်ရောရှိလား မမ...’

‘ကလေးတွေအားလုံး ရေချိုးနေကြတယ်ကွယ့်၊ မမ ဘာပြောပေးရမလဲ’

‘ရပါတယ် မမ သူတို့ ကို ပြန်ဆက်ခိုင်းလိုက်ပါ မမ’

‘ဪ... အေး... ပြောလိုက်မယ်လေ၊ ဪ... ညီမရေ သူတို့ က တော်ကြာကျရင် စာသင်ရမယ်’

‘စာသင်တဲ့ ကိစ္စကို ပြောမလို့ ပြန်ဆက်ခိုင်းလိုက်ပါနော် ဆက်ဆက် ...’

ကောင်မလေး၏ မာတောင့်တောင့်လေသံကြောင့် ဌေးဦးခင် ရင်ထဲမှာ မျက်တက်တက်လေးဖြစ်ကာ

‘အဲဒီ စာသင်တဲ့ ကိစ္စဆိုရင် မမနဲ့ ပဲ ပြောရမှာ ၊ မမက သူတို့ က ညီမခေါ်ချင်တဲ့ အကြောင်း ပြောပါတယ်၊ ဂိုက်က နှစ်ယောက်သုံးယောက် အပြင် ပိုမသင်နိုင်သလို မိန်းကလေးအဖော်မရှိတဲ့ အတွက် ညီမလေးဟာ တခြားဝိုင်းတွေ ဂိုက်တွေဆီပဲ သွားပါကွယ်၊ မမတို့ အိမ်မှာ လူနည်းလို့ တစ်ခါတလေ ဂိုက်နဲ့ ကောင်ကလေးသုံးယောက်နဲ့ စာကျက်ရင်း သင်ရင်း ညအိပ်ပျော်သွားတာလည်း ရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မိန်းကလေးမို့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူးနော်၊ အချိန်တွေ အများကြီးရှိတုန်း ဒီပြင်ပိုင်းကိုပဲ သွားပါကွယ်၊ မိန်းကလေးတွေရှိတဲ့ ဝိုင်းကိုပဲနော် ဒါပဲနော်...’

လေရှည်ရှည်နှင့် ပိတ်ပြောပြီး ဖြတ်ချလိုက်ရတော့သည် ။

ဒီနှစ်ကောင်နှင့် ပေးတွေ့လျှင် ညိုထွန်းလူအပေါ်မှာ အပြစ်ပုံချနိုင်သည် မို့ ပြဿနာမဖြစ်နိုင်ရေးအတွက် မိမိကပဲ အမုန်းခံ၍ ပိတ်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။

‘မဦးရေ သားတို့ အတွက် နေ့လည်စာ ဘာရှိသလဲဗျ၊ ရေခဲရေနဲ့ လန့်သွားလို့ ဗိုက်က ပိုဆာ လာပြီ’

တွတ်တီးတွတ်တာနှင့် ချစ်စဖွယ်စကားပြောတတ်သော တင်ညီလတ်က မဦးနားကပ်ချွဲကာ မေးလိုက်သည် ။

‘ဖြုတ်သည်းခြေကျော်... တီကောင်ခြေထောက်စွပ်ပြုတ်... ဆိတ်အတောင်ပံဟင်းချို့...’

ကိုလတ်က ရွတ်နောက်နောက်နှင့် ပြန်အော်လိုက်သည် ကို ညိုထွန်းလူက ပြုံးတုံ့လုပ်ရင်း သူတို့ ညီအစ်ကိုအိပ်ခန်းထဲ ပြေးဝင်သွား၏။

အသားဖြူဖြူ ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်နှင့် အရပ်မြင့် လာပြီး အသံသြသြပါ ပြောင်းလာတဲ့ လူပျိုပေါက်ကလေး ရင်ခုန်သွားမှ ဖြင့်...

‘ကဲ ကဲ မြန်မြန်လုပ်ကြ၊ မဦး အသုပ် သုပ်ကျွေးမှာ ပေါ့၊ လူလေး အင်္ကျီတွေ ရှိသေးရဲ့ လား၊ မရှိတော့ရင် ဒီကောင်တွေအင်္ကျီ ယူဝတ်နော်၊ အအေးမိကုန်မယ် မြန်မြန်လုပ်ကြ’

‘မဦးက အသုပ်အဆင့်သင့်ဖြစ်နေပြီလား’

‘မဖြစ်သေးဘူး အခုမှ ဂေါ်ဖီပဲရှိသေးတယ်၊ မြန်မြန်စားချင်ရင် ဝိုင်းလုပ်ပေးရမယ်လေ၊ အစုံတော့ ရှိတယ်...’

‘ဟိုက်...’

‘သူကတော့ ညာခိုင်းနေတယ်ပဲ၊ တော်ကြာ ဆရာလာမှာ ’

‘အမယ်... ဆရာက သုံးနာရီမှ လာမှာ ဂိမ်းကစားချင်လို့ မဟုတ်လား၊ မရဘူး ဒီတစ်ခါတော့ ကူရမယ်နော် မကူရင် မကျွေးဘူး၊ မမက ဟင်းခါးချက်မယ်၊ အခု ဂေါ်ဖီလှီးနေတယ်၊ လူလေးက ကြက်သွန်ခွာ၊ ကိုလတ်က ပဲပြားကြော်ရမယ်၊ ညီလတ်က အာလူးပြုတ် ပဲပင်ပေါက်ပြုတ် ခေါက်ဆွဲကြာဇံပြုတ်’

‘လူလေးက တစ်ခုထဲ လုပ်ရမှာ ...’

‘လူလေးက အချဉ်စိမ်မယ်၊ ကြက်သွန်လှီးမယ်၊ အာလူးနွာမယ်၊ ကဲ လုပ်ကြ မြန်မြန်...’

ဆင်ခြေများ ဖြင့် အမြွှာညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဈေးဆစ်ပြီး နည်း

နည်းဝိုင်းကူကာ ထထွက်သွားကြ၏။ နောက်ဆုံးတော့ ဌေးဦးခင်နားတွင် လူလေးသာရှိပြီး အစစ ဝိုင်းကူပေးနေတော့သည် ။

‘ဟာ... ဌေးလူလေး ကြက်သွန်လှီးတာက ထူလိုက်တာ ဒီမှာ ကြည့်...’

ဆူလည်း ဆူ၊ သင်လည်း သင်ပေးတတ်၏။ ဒီကြားထဲ ညိုထွန်းလူလက်ထိတော့ ဌေးဦးခင် သတိထားနေရက်က ပျာယာခတ်သွား၏။ အနာကို ဆေးထည့်ပေးပြီး

‘ခက်တာပဲ လူလေးရယ်... သတိထားမှ ပေါ့၊ သွား... သွား... သွေးထွက်များ နေပြီ အညော်ရှောင်တော့’

‘မရဘူး ကျွန်တော် ဆက်လုပ်ပါ့မယ်’

‘သွားကစားပါကွယ်’

‘မကစားပါဘူး မဦးနားမှာ ပဲ နေမယ်... ကူပေးမယ်’

‘ဒီကောင်လေး ငါ ခေါက်လိုက်ရ...’

‘ခေါက်စမ်းပါဗျာ မဦးက ဆူတာ ခေါက်တာကို လူကြီးက သိပ်ခံချင်တာဗျ၊ မဦးရိုက်လဲ ခေါက်လဲ ကျွန်တော်က နေမှာ ပဲ...’

‘ကဲ... နေ... ရော့... ဘယ်ထိတော့ တော်သေးတယ်၊ ညာနဲ့ ပဲ မန်ကျည်းမှ ညှစ်မိ ထမင်းနယ်တော့၊ ပြီးရင် ပဲပြားကို ကတ်ကြေးနဲ့ ညှပ်လိုက်တော့’

ဌေးဦးခင် လက်မြှောက်ကာ တမင် များများ ခိုင်းလိုက်တော့ ကျေနပ်ပြီးနှင့် နှုတ်ခမ်းပါးလေးရဲရဲနှင့် မေးကွဲလေးမှာ မုတ်ဆိတ်မွေးနုလေးများ ထွက်နေသည့် လူပျိုပေါက်ကလေး၏ ရီလဲ့လဲ့မျက်လုံးများကို

မသိမသာရှောင်ဖယ်ရင်းက မတိမ်းနိုင် မယိမ်းနိုင်အောင် စိတ်ကို ထိန်း
မတ်လျက်...

‘နင်တို့ မိန်းမတွေရရင် လုပ်ပေးတတ်အောင် ကျင့်ထားကောင်လေး
ရေ၊ ကဲ ပန်းကန်ထဲမှာ ပဲမှုန့်ထည့်၊ ပုစွန်ခြောက်ထောင်း ပြီးတော့ စားပွဲ
မှာ အားလုံး တင်ထားမယ်နော်’

ရေလာမြောင်းပေးမလုပ်ပဲ ပိတ်လိုက်တော့ ရေမစီးတော့ဘူးပေါ့။

ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ ဖွင့်ဟပြောမှုဟာ မိန်းမသားတွေအပေါ်မှာ ပဲ
မူတည်ပါတယ်။ သူတို့ ပါးစပ်ကို ပိတ်အောင် မိန်းမတွေကပဲ စွမ်းနိုင်ပါ
တယ်။

ခဏကြာတော့ ဆယ်ကျော်သက် လူပျိုရိုင်းလေးစိတ်က ကလေးပြန်
ဖြစ်ကာ အမြွှာနှစ်ဦးနှင့် ရောထွေးသွားလေပြီ။
